

Квітко осіння,
Бита сльотою, —
Чом так тяжкий мені
Жаль за тобою?
Стрівши мельком тебе
На своїй путі,
Чом же не можу я
Тебе забути?
Чом в самоті мені,
В хвилях задуми,
Чуються ті грізні
Бурі та шуми,
Плеще холодний дощ,
Вітри ревуть,
Що тебе до землі
Топчуть і гнуть?
Чом у самотньому
Важкому сні
Бачиться твій сумний
Образ мені?
І те лице бліде,
Зблідле від горя,
Й око глибоке те,
Мов бездна моря;
Руки дитячі
З труду обвисли
І на чолі блідім
Ясний знак мисли;
Ніжні уста, любих
Слів джерело,
Шо з них нарікання
Ще не плило?
Світла і чистая,
З нічної темені
Чом так жалібно ти
Глядиш в лице мені?
Чом твоє тихее,
Добрее око
Так проника мені
В душу глибоко?
І пробира мене
Трепет таємний,
Але втиша мене
Голос неземний:

«Ні, друже, ні, не нам
Снить про жизнь любу,
Буря осіння нам
Гра — не до шлюбу.
Рада б життя прожить,
Друже, при тобі,
Та вже зима біжить,
Що, може, нас зложить
В спільному гробі».

Написано д[ня] 14 падолиста 1883 р., досі не друковано.
